

DE INGEBEELDE EDELMAN,

BLYSPEL.

DOOR

ABRAHAM DE WIT, de Jonge.

TE AMSTELDAM,

By de Erfgen: van J. LESCAILJE, op den Middeldam, op de hoek van de Vischmarkt, 1700.

Met Privilegie.

COPYE

VAN DE

PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland ende Westvriesland doen te weten, alsoo ons vertoont is by de Regenten van het Burger Weeshuys ende Oude Mannenhuis der Stad Amsterdam, en, in die qualiteyt, te samen eygenaers, mitsgaders Regenten van den Schouburg aldaer, dat sy, Supplianten, sedert eenige Jaren hebbende gejouisseert van onsen Octroye of Privilegie van dato den 19. September 1684. waer by wy aen de Regenten van den selven Schouburg, in die tyt, hadden gelieven te consenteren, accorderen ende octroijeren, dat sy, gedurende den tyt van vyftien eerst achter een volgende Jaren, de Wercken, die doenmaels ten dienste van het Tooneel reets gedruckt waren, ende, van tyt tot tyt, nog vorder in het ligt gebracht, ende ten Toneele gevoert soude werden, alleen soude mogen drucken, uytgeven en verkopen, nu ondervonden, dat de Jaren, by het voorgemelde onse Octroy of Privilegie genaemt, op den 19. September 1699. souden komen te expireren; ende dewyl de Supplianten ten meesten dienste van de Schouburg, waer van henne respective Godshuysen onder andere mede moesten werden gesubcenteert, de voorgemelde Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen als Kluchten, als anders, die reets gedruckt en ten Toneele gevoert waeren, of in het toekomende gedruckt, en ten Toneele gevoert souden mogen werden, geerne alleen, gelyk voorheenen, souden blyven drucken, doen drucken, uytgeven en verkopen, ten eynde de selve Wercken, door het nadrucken van anderen, haer luyster, soo in tael, als spelkonst, niet mogten komen te verliesen, dog dat aen haer, na de expiratie van het bovengemelde ons Octroy, en nex nae den 19. September 1699. niet gepermiteert soude wesen, soo

vor-

vonden de Supplianten hun genootsaekt sig te keeren tot ons, onderdanig versoekende, dat wy aen de Supplianten, in hare bovengemelde qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorsz. Octroy of Privilegie, omme alsoo de voorsz. Werken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Kluchten, als andere, reets gemaeckt en ten Tooneele gevoert, en als nog in het ligt te brengen, den tyt van vyftien eerst achter een volgende Jaren, alleen te mogen drucken en verkopen, of doen drucken en verkopen, met verbod aen allen andere op seeckere hoge penen, by U Ed. Groot Mog. daer toe te stellen, en voorts in communi forma; so is 't dat wy de saecke, ende 't versoek voorsz. overgemerkt hebbende, ende genegen wesende, ter bede van de Supplianten, uyt onse rechte wetenschap, Souveraine magt en authoriteyt, deselve Supplianten geconsenteert, geaccordeert ende geoctroyeert hebben, consenteren, accorderen ende octroyeren, mits desen, dat sy, by continuatie, de voorsz. Wercken, soo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten als andere, reets gemaekt en ten Tooneele gevoert, en als nog in het licht te brengen, den tyt van vyftien eerst achter een volgende Jaren, alleen binnnen onsen landen, sullen mogen drucken, doen drucken, uytgeven en verkopen, verbiedende daerom allen en een ygelyk, de voorsz. Wercken, in 't geheel ofte ten deele, naer te drucken, ofte, elders naergedruckt, binnen den selven onsen lande te brengen, uyt te geven ofte vekopen, op de verbeurte van alle de naergedruckte, ingebrachte, ofte verkogte exemplaren, ende een boete van drie hondert guldens, daer en boven, te verbeuren, te appliceren een darde part voor den Officier, die de calangie doen sal, een darde part voor den Armen der Plaetsen daer 't casus voorvallen sal, en het resterende darde part voor de Supplianten, alles in dien verstande, dat wy de Supplianten met desen onsen Octroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare schade door het naedrucken van de voorsz. Wercken, daer door in genigen deele verstaen den inhoude van dien te authoriseren, ofte te advoueren, ende, veel min het selve onder onse protextie en de beschermінge eenigh meerder credit, aensien, of reputatie te geven, nemaer de Supplianten in cas daer inne iets onbehoorlyks soude influeren, alle het selve tot haren laste sullen gehouden wesen te verantwoorden, tot dien eynde wel expresselyk begeerende, dat by aldien sy dese onse Octroje voor de voorsz. Wercken sullen willen stellen, daer van geen geabbrevieerde ofte gecontraheerde mentie sullen mogen maken, nemaer gehouden sullen wesen het selve Octroy in 't geheel, en sonder eenige Omissie, daer voor te drucken, ofte te doen drucken, ende dat sy gehouden sullen syn een exemplaer van alle de voorsz. Wercken, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheecq van onse Universiteyt tot Leyden, ende daer van behoorlyk te doen blyken, alles op pene van het effect van dien te verliesen, ende ten eynde de Supplianten desen onsen Octroye ende consente mogen genieten als naer hehooren, lasten wy allen ende een ygelyk, die 't aengaen mag, dat sy de Supplianten van den

in-

inhoude van desen doen lasten ende gedogen, rustelyk, vredelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruycken, cesserende alle belet ter contrarie gedaen. Gedaen in den Hage, onder onsen grote Zegele, hier onder aen doen hangen op den een en twintigste May in 't Jaer onses Heer en Zaligmakers, een duysent ses hondert negen en negentigh.

A. HEINSIUS.

Ter ordonnantie van de Staten

SIMON van BEAUMONT.

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in haar voorsz. qualiteit, het recht van deze Privilegie, voor DE INGEBEELDE EDELMAN, *Blyspel*, vergund aan de Erfgenaamen van *J. Lescailje*.

In Amsteldam, *den* 26. *Mey*, 1700.

VERTOONERS.

PHILEBERT, Ingebeelde Edelman.
CONSTANTIA, Zuſter van Philebert.
MARGO, Kamenier van Conſtantia.
KAREL, Vrijer van Conſtantia.
BONESARDUS, een Edelman.
LAURA, Dochter van Bonesardus.
VALERIUS, Vrijer van Laura.
ROBYN, Knecht van Valerius.
JASJE, een klein Jongetje, bekende van Robyn.
VUILBAARD, Notaris.

Het Tooneel verbeeld een Straat, en ſpeeld voor en omtrent de deur van Philebert en Bonesardus.

Het Spel begind in de achtermiddag, en eindigd in den avond.

DE INGEBEELDE EDELMAN.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

PHILIBERT, MARGO.

PHILEBERT.
MArgo, hoe ftaat myn Bef, myn Lubben, en myn kleed?

MARGO.
Heel proper en galant.

PHILEBERT.
'k Heb ook veel geld befteed.
Myn Draagband?

MARGO.
Wonder fraai, 't zyn fchoone Bruigoms kleêren.
Wel, zo addret! gy zult de Juffer doen charmeeren.

PHILEBERT.
Het is een Juffertje, geen fierder in het Land.

MARGO.
Maar, meend gy 't noch? zie daar, 't gaat boven myn verftand.

PHILEBERT.
Hoor, uw verftand, Malloot, dat kan zulks niet bevatten,
'k Word Edelman door haar; dat zyn geen kleene fchatten.

MARGO.
Wat! gy een Edelman?

PHILEBERT.
Ik zelfs.
MARGO.
My is gezegt,
Uw Vader was een man heel zobertjes en flecht,
Een Mostertmaalder, en uw Moeder was voor dezen
Een morsig Penswyf; bloed! wat zal dat edel weezen!
PHILEBERT.
En jou Vaâr, Totebel, zeg, wat was dat voor een?
MARGO.
Ik heb hem nooit gekend, 'k geloof ik heb'er geen:
Doch 'k twyffel niet, of 'k ben uit Aad'lyk bloed gebooren;
Myn Moeders Vrijer blies, als Teeuwis, op zyn hooren.
Maar ik versta my niet de hedendaagsche trant.
Hoe menig is hier aan de steiger in het land
Gekomen, die zyn brood, met aan de deur te leezen,
Moest winnen; en daar na een weinig opgereezen,
Door toedoen van goê lui, heel raakten op de been;
Maar Graaf van Holland is voor haar dan veel te kleen.
Men kan zyn zelf niet meêr, 't is waar, in deze tijen,
Een Snijer op het paerd zal voor den drommel rijen.
PHILEBERT.
'k Versta jou wel, Moêrtlons, ik kan uw kneepen al;
Maar weet dat gy my niet, hier door, onteed'len zal;
Ik zorg, indien dat gy noch langer zo zult kweelen,
Dat ik uw rug eens met de bollepees zal streelen.
MARGO.
Zo kwaad niet. Maar gy zyt reeds zestig jaaren oud.
PHILEBERT.
Dat 's waar, maar jeugdig noch.
MARGO.
Dat is, als ys, zo koud.
Uw Zuster vyftien jaar, haar Vrijer vyftig jaaren;
Uw Schoone twintig; wel! gy zult niet kwaalyk Paaren,
Gy ziet 'er wel na uit. *Lacht.*

PHILEBERT.

Wel waarom niet, Zottin?
Maar, of gy lacht, of niet; hoor eens, ik volg myn zin;
't Zy oud of jong, 'k ben nu genegen om te trouwen;
Ik zal my frisſcher, als een jonge Melkmuil, houwen.

MARGO.

Maar, heb jy Karel aan Conſtantie niet beloofd?

PHILEBERT.

Wel ja, maar 'k praat hem zulks licht weder uit zyn hoofd.

MARGO.

Hy zal zo licht zich niet met woorden laaten paaijen,
Hy mind haar, en zy hem.

PHILEBERT.

'k Zal hem dat rad wel draaijen.
Ik heb Conſtantia bewoogen; zy myn Echt,
Ik haare toegeſtaan.

MARGO.

Is 't waarheid 't geen gy zegt?

PHILEBERT.

De waarheid? wel te deeg.

MARGO.

Wat miſſelyke tijen!
Zal zy dan Karel nu zo zagjes laaten glijen,
Om zulk een ouwen Bloed?

PHILEBERT.

Maar, 't is een Edelman,
Dat is wat groots, 't geen haar en my bekooren kan.

MARGO.

Daar docht ik niet meêr om; maar, zyt gy niet in vreezen,
Dat gy, in 't kort, wel mogt twee vingers hooger weezen?

PHILEBERT.

Neen, Snapſter, neen! ik ben hier 't minſt niet voor bevreeſd,
Men maakt een Edelman zo licht geen Hoorenbeeſt.

MARGO.

Gantſch niet, dat kan niet zyn, onmogelyke dingen,
Ik hoor jou in het kort wel and're deunen zingen.
Maar, daar komt Karel aan.

PHILEBERT.

Ik zal hem myn beſluit
Te kennen geeven, en my haaſten na myn Bruid.

TWEEDE TOONEEL.

PHILEBERT, MARGO, KAREL.

KAREL.

WAt groot geluk, dat ik myn Heer hier kom te ontmoeten!
Uw Dienaar geeft zich de eer eerbiedig u te groeten.

PHILEBERT.

Uw dienaar. „Maar, ik weet, dat zyn ze niet Sinjeur,
„Hoe zal dat ſtrak vergaan?

KAREL.

Hoe is 't al met Monceur?

PHILEBERT.

Monceur? die kan ik niet, wat heb jy hooffche zwieren;
Ik weet niet wie gy meend.

KAREL.

Die Juffer, vol manieren,
Zo fierlyk, wys, zo ſchoon, zo minn'lyk, zo volmaakt,
Zo aardig, zo galant.

PHILEBERT.

Hy 's in de bol geraakt.

KAREL.

Zo vrolyk, zo beleefd, vol deugd, en hoflykheden.

PHILEBERT.

Wel, wat al fraaiheid!

KAREL.

Haar beminnelyke zeden,
'tBekoorlyk opſlag van haare oogen, haar gelaat,

Be-

Behaagde my voor lang.

PHILEBERT.

Wel, wat de Knecht al praat!
Hebjy noch niet gedaan?

KAREL.

Haar aangenaame lonken,
Die doen myn hart en ziel in zoete min ontfonken;
Dat heerlyk voorwerp....

PHILEBERT.

Nu al lang genoeg, wie is 't,
Die u zo zeer bekoord?

KAREL.

Uw Zuſter.

PHILEBERT.

Dat 's gemiſt.
Hoor eens, 'k gaf u myn woord voor dezen haar te trouwen,
Maar weet, dat ik myn woord onmoogl'yk niet kan houwen,
Want zy is reeds verloofd.

KAREL.

Wat hoor ik! zy verloofd?

PHILEBERT.

Ja, met een Edelman.

MARGO.

„ Hoe klinkt hem dat in 't hoofd.

KAREL.

Dat is niet moog'lyk, neen, ik kan zulks niet gelooven.

PHILEBERT.

Wel nou, geloof het niet.

KAREL.

Maar, 'k laat my niet berooven
Van haar, in eeuwigheid. Wat ramp, wat groote ſmart!

MARGO.

Hy heeft gelyk, myn Heer, 't is zeker al te hart.

PHI-

PHILEBERT.

Hou jy de ſnater toe.

KAREL.

Ik zal haar nooit begeeven,
Zo lang een druppel bloed zal in myne ad'ren zweeven.

PHILEBERT.

Het bloed word gaande, maar gy weet niet wat gy zegt.
„ De Maartze buijen die berijen deze Knecht,
„ Waar zal het heenen, nu de Jongens willen trouwen?
Hoor, Jongman, 't heeft wat in een Juffrouw te onder-
houwen,
Wat wou jy met haar doen?

MARGO.

Wel, dat komt zeker raar,
Hy weet zyn pligt wel, geef hem aan Conſtantie maar.

PHILEBERT.

Wie vraagt jou, Voddemoêr? Gy zyt wel veertig jaaren
Voor haar te jong, zy wil nu met een Ouwe paaren,
Van adel, vat je 't nou?

MARGO.

„ Ik zweer, ik zal met kracht,
„ Dit wel beletten, zo 't niet haperd aan myn magt.

KAREL.

Is dat myn trouwe min, o Wreede! dan beloonen?

PHILEBERT.

Maar, 't is jou beſte; hoor, ik zal 't u eens vertoonen,
Weet, uw complexie, die is noch te teêr, gy zyt
Noch naauwelyks half ryp, gy hebt noch wel wat tyd;
Gy hebt uw tanden en uw kiezen pas gekreegen.

MARGO.

Niet? voel dat eens, Sinjeur.

PHILEBERT.

Dat komt my niet geleegen.
Gy hebt noch naauw bewys gekreegen van een baard,
Een Gladmuil, zonder hair, die is geen beuling waard.
Men ziet de beſte wyn uit rype druiven parſſen,

Dat is de Nectar daar men zich door kan vervarssen;
De onrype druiven die zyn wrang, en ongezond;
Zo zyn de Jongens, die niet ryp zyn, in de grond.
MARGO.
Dat is 'er eentje; nou, een Jongman te gelyken
By zuure druiven, wel, gy kund het oordeel stryken!
KAREL.
Maar ik....
PHILEBERT.
Maar ik, of jy, ik zeg u myn besluit;
Die zaak die leit 'er toe, ze is met een aâr de bruid.
Ik ga haar Bruidegom zo van het huuw'lyk spreeken.
Vaar wel.
Philebert gaat in 't Huis van Bonesardus.

DERDE TOONEEL.

KAREL, MARGO.

Ik wensch, den Beest mag hals en beenen breeken.
MARGO.
Dat wou ik wel eens zien. Maar wie had dit geloofd?
Wis, de Amesfoorder kei die zit de gek in 't hoofd.
KAREL.
Wat grooter ramp, Margo!
MARGO.
't Is waarlyk te beklaagen.
KAREL.
Zy mind een Edelman?
MARGO.
Een Edelman volslaagen.
Maar wie had zulks gedacht! 't scheeld nou de Juffers niet,
Al was het met een Aap, zo als men daag'lyks ziet.
Constantia die slacht de rest, zy wil meê trouwen,
Daar is 't toch om te doen, hoe vies zy haar mag houwen.
Het

Het spreekwoord zeid; elk trouwd eens gaerne voor zyn
dood.
Maar 't is wel zeker waar, 't bedrog word nou te groot.
De Juffers draaijen, als de weêrhaan op de tooren,
Met alle winden, en zy zyn niet na te spooren.

KAREL.

Margo, het kan niet zyn, zy heeft my onlangs noch....

MARGO.

Maar onlangs, of van daag, men leefd nou vol bedrog;
De Juffers zyn alleens, gelyk de maartse dagen,
Dan heb je zomer, en dan felle wintervlaagen;
Nu kryg je lonkjes, en dan weêr een stuurs gezigt:
Geen Advokaat is in 't pleidooi zo afgericht,
Als zy in 't vrijen zyn; zy weeten 't zo te maaken,
Dat, schoon je een Argus waart, noch zou jy in haar zaaken
Zo blind zyn, als een Mol: zy geeven yder een
Gehoor, maar nooit hun hart. Hoor, met een blaauwe
scheen
Is alles over.

KAREL.

Ach! 'k kan zonder haar niet leeven.

MARGO.

Zie daar, zy zal 't u zelf nu wel te kennen geeven.

VIERDE TOONEEL.

KAREL, MARGO, CONSTANTIA.

KAREL.

MYn Schoone, welk een vreugd, dat ik u hier aan-
schouw!
Maar welk een droeve maar, een ander krygt uw trouw.

CONSTANTIA.

'k Versta dat niet, myn Heer, hoe komt gy tot die reden?
Wel wat verwyt! hoe teêr ik myn genegentheden
U meêgedeeld heb, is u al te wel bekend.

Waar

Waar komt zulks nu van daan, dat gy dus wreev'lig bent?

KAREL.

Uw Broeder, en Margo, die hebben my doen hooren,
Dat gy een Edelman hebt tot uw vreugd verkooren.

CONSTANTIA.

Hoe! gy, Margo?

MARGO.

Wel ja.

CONSTANTIA.

Hoe komt gy tot die waan?

MARGO.

Om dat myn Heer het zei, die 't zelf hem deed verstaan;
Is 't zo niet, Karel?

KAREL.

Ja.

CONSTANTIA *tegen Karel.*

't Is wel, gy kund vertrekken,
Ik meen niet langer hier voor uwe spot te strekken.

KAREL.

Myn Engel, 'k bid u, hoor; 'k beken, ik heb misdaan.

CONSTANTIA.

Weg, Ongetrouwe, weg.

MARGO.

„ Dat wil hier slegt vergaan.
Maar Juffrouw zal. . . . wel spreek. . . . bloed, laat 'er toch niet vlieden.

KAREL *knield.*

Ik bid u, hoor my, ach! laat my die gunst geschieden.

CONSTANTIA.

Daar gy my duizendmaal, en duizendmaal, myn Heer,
Uw trouw gezwooren hebt, bemind gy dan niet meêr?

KAREL.

Zou ik niet minnen, ach! hoe kund gy my zulks vraagen,
Daar ik myn liefde aan u alleen heb opgedraagen!
Myn Waarde? 'k ben hier in door uwe Broêr misleid,
Hy had het woord van u, zulks heeft hy my gezeid.

CON-

CONSTANTIA.

'k Gaf hem myn woord, om hem geen achterdocht te geeven,
Doch 't was geveinſd, myn Lief.

MARGO.

Wie hoorden 't van zyn leeven!
Dat onweêr is weêr weg. Of zy niet veinzen kan,
Wat dunk je 'er van, myn Heer? wacht u voor de Edelman.

CONSTANTIA.

Wat reuteld ge al, Margo?

KAREL.

Zy zoekt my wat te ſcheeren.
Wat raad, hoe zal men nu uw Broeders opzet keeren?

CONSTANTIA.

'k Zal u de gantſche zaak, in 't korte, doen verſtaan:
Een mis'lyk Edelman, een Moesaap, na ik aan
Zyn reden heb bemerkt, is, nu een Jaar geleeden,
Hier komen woonen, daar wil hy me aan uit beſteeden;
En aan zyn Dochter daar heeft hy hem aan verloofd,
Om Edelman te zyn, dat maald hem in zyn hoofd.

KAREL.

En dat zo ſchielyk?

CONSTANTIA.

Maar 't is lang bedekt gehouwen,
Hy heeft my giſt'ren eerſt gezegt dat ik moet trouwen,
Met dezen Edelman, waar op ik, als vernoegd,
In ſchyn, my met die trouw heb na zyn wil gevoegd;
Doch 'k zal in eeuwigheid myn hart geen ander geeven
Als u.

MARGO.

Dat is gemeend, dat zweer ik by myn leeven;
Wel dat is kardinaal, nou ſpreekt zy noch recht uit:
Een weeuwenaar! wel foei, ze is met de kop gebruid,
Die zich zo kopp'len laat. Gy hebt heel wel gekooren;
Neen, Juffrouw, laat jou 't gat zo door de neus niet booren,

Ik

Ik ben maar ſlegts een Meid, maar weet, dat ik myn trouw,
Voor opgewarmde koſt, niet gaerne geeven zouw:
Een friſſche Vrijer die ruikt zoet, dat is rechtſchaapen,
En noch te pynewaard om naaſt zyn zy te ſlaapen.

KAREL.

Gy geeft my 't leeven weêr, bevallige Engelin.
Maar, ach! hoe keeren wy de ſpoorelooze zin
Van uwe Broeder, die my eeuwig nu zal haaten?

MARGO.

Wel, wou jy daarom dan Conſtantia verlaaten?
Dan ſchut, en tutterlut, en reſt ik 't heele ſpel.
'k Heb iets bedacht, ik help u haaſt uit dit gek wel.
Hoor, Juffrouw, ſta my toe om alles maar te zeggen,
Van u, wat dat ik wil, ik zal 't hem ſchoon ontleggen,
Ik zal deze Edelman, ik meen 't is in myn magt,
U haaſt doen haaten.

KAREL.

Maar, wat hebt gy dan bedacht?

MARGO.

Laat dat op my maar ſtaan.

CONSTANTIA.

Hoe! mag men 't dan niet weeten?

MARGO.

Dat te verhaalen is onnoodig tyd verſleeten,
Wees maar op my geruſt, en geef my maar uw woord.

CONSTANTIA.

Wel nu, ik ſta 't u toe.

MARGO.

Ik breek dat Huuw'lyk voort.

CONSTANTIA.

Maar Karel, waar blyft die?

MARGO.

Die zal ik wel verſteeken,
De man is ons, wil maar uw hoofd niet langer breeken.

KAREL.

Margo, indien 't gelukt, gy krygt een beurs met goud.

MARGO.

Daar twyffel ik niet aan, als gy uw woord maar houd.
Weg, weg, ik hoor gerucht, men moeſt ons niet verſtooren;
Maar, 't is de Vrijer van jou Vaders Uitverkooren.

KAREL.

Wat! is 't Valerius?

MARGO.

Hy zelf. Maar laat ons gaan,
En overleggen wat nu noodig diend gedaan.

VYFDE TOONEEL.

VALERIUS, ROBYN, *yder aan een hoek van 't Tooneel uitkomende.*

ROBYN.

DAt 's net getroffen; Heer, zyt gy niet in verlangen,
Wat boodſchap dat ik heb?

VALERIUS.

Heeft zy myn Brief ontfangen?

ROBYN.

Jou Brief; wel zeker, 'k gaf haar zelf die in de hand;
Zy las hem drie viermaal, myn Heer, met groot verſtand,
En heeft toen eindelyk een goed beſluit genoomen;
Robyntje maat, zei zy, laat hier jou Heer maar koomen,
Ik moet hem ſpreeken; maar gy moet voorzichtig zyn,
Dat niemand u beſpied. Wat dunkt jou, is 't niet fyn?

VALERIUS.

Heeft ze u niet meêr gezegt?

ROBYN.

Laat zien.... Ja, 'k heb 't onthouwen,
Dat zy eer ſterven zal als Philebert te trouwen.
'k Zag 't aan haar weezen klaar, dat zy jou trouw bemind;

Jy moet 'er wel meê ſtaan, heeft zy u zo bezind?
Zy gaf uw Brief, na 'k van ter zijen kon bemerken,
Verſcheije kusjes; ja, haar bloed begon te werken;
Dat zyn de tekens dat men zeker word gemeend:
Als 't zo ver is, dan zit de liefde al in 't gebeent',
Ze is binnen mikken vaſt.

VALERIUS.

Robyn, gy doet my leeven.

ROBYN.

Myn Heer, kom laaten wy ons aan een zy begeeven,
Haar deur gaat open, dat haar Vader u niet ziet.

VALERIUS.

Nu hoop ik haaſt te zien die myne ziel gebied.

ROBYN.

Verſchuilen wy ons hier; hier kund gy zien en hooren.

ZESDE TOONEEL.

PHILEBERT *met* LAURA *aan de hand*, BONESARDUS. VALERIUS *en* ROBYN *ter zyden.*

PHILEBERT.

'k Tart nu al de Edellui, hoe hoog of laag gebooren,
Myn ſchoone Laura, die de purp're dageraad,
De ſchoone Aurora, ver in glans te boven gaat,
Nu ik uw zachte zy als Bruigom zal bekleeden;
Door duizend Vrijers zyt gy waardig aangebeden.

LAURA.

Zo hoog niet, zoet, myn Lief, 'k ben zulk een eer niet waard.

PHILEBERT.

'k Verlang na 't nachje als wy zaamen zyn gepaard,
Wanneer 'k de roozen van uw kaakjes af zal plukken,
Hoe lief zal ik u dan in bei myn boutjes drukken.

LAURA.

Geen Minnaares kreeg van haar Minnaar zo veel zoet.

PHILEBERT.

Ik voel nu de Edelman al kruipen in myn bloed.
Wat zal my deze trouw veel vreugd en zoetheid geeven!
Wy zullen zamen, als twee torteldui∫jes, leeven;
Uw zoete lonkjes die doorgrieven my de bor∫t.

ROBYN.

„ Die Vent die is zo heet, gelyk een entje wor∫t,
„ Dat wel gepeperd is: wat moet men niet al hooren!
„ Myn Heer, dat klinkt jou, als een rommelpot, in de ooren.

BONESARDUS.

't Is voor een Juffer dangereus, een jonge kwant
Te trouwen, die noch naauw zyn nieuwe minnebrand
Geblu∫cht heeft, of 't is uit met vleijery en ∫treelen,
Zo als men hedendaag∫ch ge∫chieden ziet by veelen.

LAURA.

Papa, na 'k hoor, gy ∫teld de mee∫te Jongmans kwaad,
Daar zyn wel goeije noch.

BONESARDUS.

Heel weinig in der daad;
Wat ziet men daag'lyks door die Bengels niet bedryven!
Die pas in 't bord kan zien, die klapt al met de ∫chyven.

PHILEBERT.

Dat's waar; Bejaarde zien het huuw'lyk verder in,
Als ik, die draagen zorg voor Vrouw en 't Huisgezin.

ROBYN.

„ Wat dunk je, Heer? daar werd gy op een aas gewoogen;
„ Hy heeft al wat gelyk, 't is altemaal geen loogen.

PHILEBERT.

Schoonvader, 'k zal uw Bruid zo aan∫tonds hier doen zyn.
Ja wel, ik brand, gelyk als koude Brandewyn.
Laat vader Febus nu zyn held're glans verdonk'ren,
Voor deze ∫traalen, die uit ∫choonder oogen flonk'ren;
De groote waereld die be∫chouw ik hier in 't kleen;
Ik wei hier in een veld vol van bekoorlykheên;
Wat zal ik honing uit uw mal∫che lipjes trekken!

 Wat

Wat nectar en ambroos! hoe zal ik trekkebekken!

LAURA, *werdende van Valerius gegroet.*

„Ik zie Valerius, 't is tyd ik my ontsla,
„'t Gaat al te hoog. Ik ga, met uw verlof, Papa.

PHILEBERT, *haar volgende.*

Myn Laura, ei! vertoef! ik ben niet in te houwen,
Gy hebt al wat men ſchoon kan noemen in de Vrouwen.

LAURA.

Wy zullen te avond, Lief, van wederzy onze Echt
Doen ſluiten; ik moet gaan.

PHILEBERT.

Dat meen ik wel te recht.

LAURA.

Vaar wel, Monceur, 'k zal u dan, met Papa, verwachten.

PHILEBERT.

Vaar wel, met deze kus, en hou my in gedachten.

In 't gaan groeten Valerius en Laura malkander; Valerius en Robyn gaan weg.

ZEVENDE TOONEEL.

PHILEBERT, BONESARDUS.

PHILEBERT.

DAar ben ik van gehart; die kus die ſmaakte! bloed!
Wat zyn die lipjes mals! dat doet me inwendig goed!
Nu kan ik voelen, dat ik nimmer kon gelooven,
Hoe ver dat de edellui 't kanailje gaan te boven.
't Is alles met zyn zwier, ordent'lyk en beleefd,
Daar zit een draai in dat de burger geenzins heeft;
Maar, na ik merk, zo is uw hart in groot verlangen,
Om by uw Bruid te zyn, zy zal u zo ontfangen.

Philebert trekt aan de ſchel.

Hoe zal Valerius, wanneer hy 't merkt en hoord,
Bedroogen zyn, kom aan, dat moet nu ſnedig voort.

BONESARDUS.

Maar, zal zy Karel wel zo lichtelyk verlaaten?

PHILEBERT.

Die heeft zyn paspoort al, zyn wurmen zal niet baaten.

ACHTSTE TOONEEL.

PHILEBERT, BONESARDUS, MARGO.

PHILEBERT.

WAar is Conſtantia? haar Bruigom haar verwacht.

MARGO.

Is dat nu de Edelman, myn Heer, die uw geſlacht
Zo zeer vereed'len zal? wat is hy wel geſchaapen.
„ Hy lykt niet kwaalyk na de beſtevaâr van de Aapen.

PHILEBERT.

Margo, wat zegt gy nu?

MARGO.

Hy 's na de nieuwe zwier;
Maar 't lykt geen Edelman.

PHILEBERT.

Hoe drommel is het hier!
Heb jy daar kennis van? hy 's Edelman gebooren,
Al de Edellui zyn zo, van acht'ren en van vooren.

MARGO.

Wel nou, dat wiſt ik niet.

PHILEBERT.

Een Edelman bekwaam,
Margo, kom ruik hem vry.

MARGO.

Hy ruikt zeer aangenaam;
Maar, ruiken de Edellui? wel wat voor vreemde zaaken!
'k Loof hy rioelen en ſecreeten ſchoon gaat maaken,
Na 'k aan 't poſtuur kan zien; wat is hy opgeſchikt!
Zo fraai gedaſt, geſchoend, en rondom zo geſtrikt!
Hoe heet deze Edelman?

PHILEBERT.

Wat mag de Meid al vraagen!
Heer Bonesardus; 'k wil ge eerbiedig u zult draagen.

MAR-

MARGO *lacht.*

Wat! Bonesardus? wel zie daar, nu barſt ik uit,
Hy mogt de booze! bloed! die naam vry mis'lyk luid;
De Nikker zou zyn moêr geen Bonesardus heeten.
Het zal heel anders zyn, de naam is u vergeeten.

PHILEBERT.

Neen, Snapſter; maar die murf diend jou wel toege-
ſchroefd.

MARGO.

Is dat een Edelman? wat ziet dien Uil bedroefd!
Heer Bonesardus! daar zal ik te nacht van droomen;
Wat Landsman is het? maar hy ſchynt wel van de vroo-
men,
't Lykt meeſter Oeriaan in 't Doolhof op een prik,
Een Ezelman zo ſtyf, gelyk een houte klik.

BONESARDUS.

Wat zeid die Dochter, 'k ben wat doof, ik kan niet
hooren?

PHILEBERT.

„ Jou Varken! Wat zy zeid, gy bent heel welgebooren,
En dat Conſtantia u wel behaagd, myn Heer.
„ Caronje, houd de ſmoel.

BONESARDUS.

Daar, Dochter, wacht noch meêr,
Wanneer wy zyn getrouwd.

PHILEBERT.

Myn Heer, ik zal 't niet lijen.

BONESARDUS.

Men moet de Meisjes zo een weinigje verblijen.

MARGO.

Een milden Bruijer, o gantſch bloed! wat groote ſchand,
Een Achtentwintig, ongeſtempeld, in de hand
Te duuwen, 't is wat groots; wat is hy uitgeleezen!

PHILEBERT.

'k Meen ik jou ſtemp'len zal, laat hy maar binnen wee-
zen.

MARGO.

Maar Bonesardus! wel het is te byster fraai,
Met zo een Edelman schiet gy de papegaai,
Hy heeft voor gek gewis lang langs de straat geloopen,
Hy is het zeker, of ik laat my 't vel afstroopen;
't Is Bonesardus, die een kanne bier vier vyf
Giet, zonder slokken, door zyn keelgat in zyn lyf.

PHILEBERT.

Zo gy de bek niet houd....

MARGO.

Zie daar, ik kan 't niet laaten,
Al sloeg jy my nu dood, ik zou 'er noch van praaten.

PHILEBERT.

Voort, roep Constantie hier.

MARGO.

Myn Heer, hou jou fatzoen,
Laat hem zyn compliment in huis, op straat niet doen,
En hem, gelyk 't behoord, in haar Zalet verwachten.

PHILEBERT.

Gy hebt gelyk, Margo, ik was daar in gedachten;
Geduurig speeld en maald my de Edelman in 't hoofd.

MARGO.

„ Als maar de inbeelding hem niet van 't verstand beroofd.

PHILEBERT.

Heer Bonesardus, gaan wy by uw Uitgeleezen.

BONESARDUS.

'k Verlang al na myn Bruid.

MARGO.

„ Hoe welkom zal hy weezen!

PHILEBERT, *met Bonesardus eenige Complimenten, in 't ingaan, maakende.*

Treê binnen.

BONESARDUS.

Ga my voor.

PHILEBERT.

Myn Heer, ik ben hier t'huis.

Bo-

BONESARDUS.

Ik bid, wys my de weg.

MARGO.

Twee gekken, dat 's een kruis.
Zulk soort van edellui die vind men nu by hoopen:
Hy is bekwaam om met de vulliskar te loopen.
Hoe zal zy schrikken voor die groote Baviaan!
Maar 'k meen haar aanstonds van deze Edelman te ontslaan.

Einde van het Eerste Bedryf.

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

VALERIUS, ROBYN.

ROBYN.

MYn Heer, wy moeten ons verſtand en zinnen ſlypen,
Om die gelegentheid terſtond by 't hair te grypen;
Want jonge Juffers zyn van wiſpeltuurige aard,
Zy zyn te vatten, als een gladde Aal by de ſtaart:
Gy diend dat vogeltje wel in de vlugt te vellen;
Ik ken dat onkruid, daar is vry wat aan te ſtellen;
Men moet toetaſten als het visje happig byt,
Want met een wip, myn Heer, vervliegd die appetyt.
Nou wy eens aan de beurt, laat nou jou haan eens kraaijen,
Gy moet die oude Gek 't rad voor zyne oogen draaijen.

VALERIUS.

Hy met Conſtantia, Beminde van myn Vrind,
Te trouwen? ik beken dat ik dit kluchtig vind.
Maar Karel zal die buit zo licht niet laaten glijen,
Ik ken hem al te wel.

ROBYN.

Maar, denk maar om jou vrijen,
Dat de uwe u niet ontglipt, wat geeft gy om een aâr,
Nou niet te talmen, maak uw eigen zaaken klaar.
Zie daar, Boniſſimo, daar gaat haar deur net oopen.
Laat nu de tyd, myn Heer, niet vruchteloos verloopen.

TWEEDE TOONEEL.

VALERIUS, ROBYN, LAURA.

VALERIUS.

DAar komt zy, die dit hart en myne ziel gebied,
Wat grooter blydſchap, nu 't uw byzyn weêr geniet!

Geen Harder heeft meêr vreugd, by 't minnelyk omhelzen
Van zyne Galathé, in schaduwe van de Elzen,
In 't geurig veldtapyt, als ik by u, myn Zon,
Ik spiegel me in uw glans, als in een klaare bron.

ROBYN.

Maar, spiegel jou daar na, en spreek nou maar van zaaken,
Hoe gy die Harderin best tot uw Vrouw zult maaken.

LAURA.

Heb ik niet wel geveinsd?

VALERIUS.

'k Bedank myn Engelin,
Doch ik heb nimmermeêr gewanhoopt van uw min.

ROBYN.

Ja, hoorde gy dat eens, hoe hy by nacht gaat klaagen,
Ach! zeid hy, Laura, ach! myn Lief! myn Welbehaagen!
Ik sterf! ik sterf! indien 'k uw schoonheid missen moet!
Zo vecht hy met zyn schim: hy is verliefd den Bloed.

LAURA.

Wat raad nu, om die Nar in zyne min te stuiten?
Want dezen avond meend hy 't huuw'lyk noch te sluiten.

VALERIUS.

Ik heb een trek bedacht, waar door ik hem wel meen
Te ontzetten van zyn min: hoor toe, 'k zal my verkleên,
Gelyk een Turksch Doctoor, 'k hoop 't zal u niet verveelen,
Myn Laura, om met my uw rol hier in te speelen,
't Is noodig, Engel.

LAURA.

Maar....

ROBYN.

Myn Heer, daar komt hy aan.

VALERIUS.

Kom, gaan wy aan een kant, gy zult het klaar verstaan.

DER-

DERDE TOONEEL.

PHILEBERT, MARGO.

PHILEBERT.

WAt zeg jy nu, Margo? nu zal het haaſt gelukken,
Een Edelman te zyn, myn hart dat danſt op krukken,
Met zulk een Schoone, die geen weêrgâ heeft op aard;
Myn naam die werd nu haaſt door 't gantſche land ver-
maard.

MARGO.

Maar heeft een Edelman ook pooten, en ook ooren?
Wat is het, viſch of vleeſch? of is het ongebooren?
Wat is het, bont of blaauw? of is 't een Baviaan,
Als Bonesardus? zie, 'k kan 't noch niet recht verſtaan.

PHILEBERT.

Neen, Kattetrony, neen, 't zyn welgeſchape lieden,
Als ik en myns gelyk, gy zult het zien geſchieden.

MARGO.

'k Geloof 't noch niet, myn Heer.

PHILEBERT.

'k Zeg noch, gy zult het zien,
Geloofd gy 't dan ook niet?

MARGO.

Dat weet ik niet, miſſchien,
't Is moog'lyk, ook wel niet, het kon u wel ontſchieten.

PHILEBERT.

In wat voor vaaten zal ik 't langer met u gieten?
Van dezen avond werd ons huuw'lyk klaar gemaakt,
Dan is het immers vaſt.

MARGO, *een weinig teemende.*

Zulks my in 't minſt niet raakt.

PHILEBERT.

Dat 's waar, Moêrſlons, zulks zal in 't minſte jou niet
raaken.

MAR-

MARGO, *noch teemende.*
Inbeeldingen, wat zyn dat wonderlyke zaaken!
PHILEBERT.
'k Mag my niet ſtooren, nu dat ik de Bruigom ben.
MARGO, *noch teemende.*
De Bruigom, zo gy meend.
PHILEBERT.
Dat u de Pikken ſchen,
Kom hier, ik zweer, ik zal die kneepen u verleeren.
MARGO.
Dat gy niet trouwen zult, zie daar, ik wou 't wel zweeren;
Een Juffer, ryzig, en zo fier, pas twintig Jaar,
Op 't kwikſte van haar jeugd, met zulken Beſtevaâr!
Het kan niet moog'lyk zyn.
PHILEBERT.
Wel nu, kund gy 't beletten,
Doe vry uw beſt.
MARGO.
't Is wel, 'k zal my daar tegen zetten.
Maar nou in ernſt, myn Heer, ei! leg my toch eens uit,
Wat dat dit braadſpit op jou linker zy beduid?
PHILEBERT.
Wat dat beduid, Malloot, dat zal ik u doen hooren:
Dat 's voor een oorlogsman, en mannen welgebooren.
MARGO.
Gantſch bloed! dan is de Stad voor tien jaar wel voorzien.
Al die een degen draagd, zyn dat hier edelliên?
Wat zyn dan kooplui knechts? dat wou ik noch wel vraagen,
En Jongens van kaſſiers, die ook al degens draagen?
Of zyn dat baſtaarden? of van de linkſe kant?
PHILEBERT.
Neen, Apetronie, neen, een degen ſtaat galant.
Men draagd zo veel nou, dat voor elk niet kan paſſeeren:
Wie kan de burgers nou bekennen uit de heeren?
Wie kan een dienſtmaagd uit haar Juffrouw, als voorheen?
Paſt

Paſt jou die hals zo blood?

MARGO.

Dat is nou algemeen.

PHILEBERT.

Zo zal de pottebank op 't leſt heel open raaken,
't Is om de Jongmans zo een weinig graag te maaken.
Zeg Bonesardus, dat ik zo ben heen gegaan
Om een Notaris.

MARGO.

„ 'k Zal 't hem anders doen verſtaan.

PHILEBERT.

Dat wy ons Huuwelyk tot zynent zullen ſluiten,
Ik zal daar aanſtonds zyn.

MARGO.

„ Ik meen dat wel te ſtuiten.

VIERDE TOONEEL.

MARGO, *alleen.*

NOu, Meeſter Moesaap, nou vul ik wel haaſt uw kap.
Maar Bonesardus, wel ik lach me ſtyf en ſlap:
Ik zal dien Uil nu haaſt verand'ren doen van zinnen,
Haal nou jou hart vry op, gy zult niet lang meêr minnen.

VYFDE TOONEEL.

MARGO, VALERIUS, LAURA, ROBYN.

MARGO.

MAar, hola! na ik zie, daar is myn Meeſters Bruid,
De Vrijer by haar; ja, ik merk wat dit beduid.
Dat's al geklonken: bloed, hoe zal de Gek ſtaan kyken!
Ik dacht het wel, zy heeft gelyk hem uit te ſtryken.

LAURA.

Uw liſt gevalt my wel.

VALERIUS.

De tyd ons gunſtig is:

Hy is hier aanstonds weêr, zo loopt hy ons niet mis.
MARGO.
Een Juffertje zo fraai, zo schoon, en welgebooren!
Hoe kan die Zeverbaard jou zinnen zo bekooren,
Dat gy zult trouwen met die oude Knorrepot?
Wel, 'k hoop dat nimmermeêr, 'k gun u een beter lot.
LAURA.
Wel nu, myn Vader die zal met Constantie trouwen,
Dat 's immers al zo erg.
MARGO.
Dat zal ik tegenhouwen;
Hy is vast bezig haar te spreeken van zyn min,
'k Heet geen Margo, zo 'k hem zulks niet breng uit zyn zin.
Constantia die heeft in hem gantsch geen behaagen,
Zy veinsd, en heeft haar hart aan Karel opgedraagen.
VALERIUS.
Ik dacht het wel, dat zy hem niet verlaaten zouw.
MARGO.
Wel, 't is belachchelyk! wat doen zy in de kouw?
Maar, Juffrouw, is het waar, dat gy u liet beleezen
Van zulken Rochchelaar? hoe kan het moog'lyk weezen!
Hoor, Juffrouw, die Galant past beter aan uw zy.
VALERIUS.
Ja, Meisje, meend gy dat?
MARGO.
Ik meen 't, en blyf 'er by.
Maar, 't gaat hoe 't gaat, ik zal uw Vader wel verschalken.
VALERIUS.
Waar 's Karel?
MARGO.
Karel, die zit in de haanebalken.
VALERIUS.
Wat zegt gy, is het waar?
MARGO.
Hy zit 'er in der daad.
Maar, Juffrouw, 'k bid u dat ge u zo niet kopp'len laat.

VALERIUS.

Wy zullen, onbekend, uw Meester wel bedriegen.

MARGO.

Hy 's Edelman zo vast, gelyk een hand vol vliegen.
Maar, 'k hoor uw Vader komt.

LAURA.

Myn Lief, kom, gaan wy heen.

VALERIUS.

Nou, Meisje, doe jou best; wy gaan ons voort verkleên.

ROBYN.

Wy zullen de Edelman wel uit zyn bol verdryven;
'k Ben maar een Boeren zoon, die leezen kan noch schryven,
Maar hang van guitery by enden aan malkaâr,
Mislukt het eene, zo is 't ander al weêr klaar.

MARGO.

Ik meen hem aanstonds zo wat op zyn mouw te steeken,
Dat hy zyn huuw'lyk met Constantie wel zal breeken.

ZESDE TOONEEL.

BONESARDUS, CONSTANTIA.
MARGO, *een weinig ter zyden.*

BONESARDUS.

WAt is het minnen zoet.

CONSTANTIA.

Wat is het scheijen hart.

BONESARDUS.

Uw byzyn is myn vreugd.

CONSTANTIA.

Uw afzyn is myn smart.

MARGO.

„ Men zou 't niet zeggen. O! gantsch bloed, dat is hem loeren.

BONESARDUS.

Wie liet zich niet voor slaaf na Barbarijen voeren,

Om zulk een aangezigt, zo malſch, als melk en bloed?
'k Ruil voor geen Keizer van Japan, met al zyn goed.
Myn vreugde die 'k gevoel is niet wel te verbeelden,
Het lieffelyk genot van kusjes, die wy deelden,
Vergeet ik nimmer.

CONSTANTIA.

Uw beminlyk vleijen, Heer,
En heuſcheid acht ik hoog, en gy verpligt my zeer.

BONESARDUS.

'k Zal u, na dezen, noch wel anders careſſeeren,
En, als een Leeuwerk op een zootje, kwinkeleeren;
Ik zal uw Doffer, en gy zult myn Duifje zyn,
Uw oogjes tint'len, als een held're zonneſchyn.

CONSTANTIA.

Gy zyt in ſchoonheid een Adonis in myne oogen.

MARGO.

„ Zy ſlaat de bal niet mis, hoe wil hy zyn bedroogen!

BONESARDUS.

Vaar wel, myn ſchoone Bruid.

CONSTANTIA.

Vaar wel, myn Bruidegom,

BONESARDUS.

Vaar wel, myn and're Helft.

CONSTANTIA.

Vaar wel, myn Pinkſterblom,

BONESARDUS.

Vaar wel, Monceurtje lief.

CONSTANTIA.

Vaar wel, myn Uitverkooren.

MARGO.

„ Ja, zo hy meend, maar wacht, daar zal hy zo van hooren.

ZEVENDE TOONEEL.

BONESARDUS, MARGO.

MARGO.

IS 't waar, treed gy dan met Constantia in de Echt?

BONESARDUS.

Ja, Meisjemaat, 't is klaar.

MARGO.

Heeft zy 't u zelf gezegt?

BONESARDUS.

Zy zelf, zo aanstonds noch.

MARGO.

Gy zult gelukkig weezen,
Met zulk een Juffertje, zo schoon, zo uitgeleezen,
Zo vriend'lyk, en piepjong! myn Heer, zy is volmaakt.

BONESARDUS.

Gy maakt my gantsch verheugd, myn hart van liefde blaakt.

MARGO.

De gantsche waereld weet met lof van haar te spreeken.
Een maartjen is 'er, maar dat zal de koop niet breeken.

BONESARDUS.

Is ze ook wat hoofdig?

MARGO.

Neen.

BONESARDUS.

Wat vies?

MARGO.

O neen! gantsch niet.

BONESARDUS.

Ik denk niet dat zy graag een jonge Vrijer ziet?

MARGO.

Daar weet dat Schaap niet van. Wat zult gy heel wel paaren!
Men zou zyn eeten, om by haar te slaapen, spaaren.

BONESARDUS.

Wat is 't dan, dat haar ſcheeld?

MARGO.

Maar, 't is me op hals en keel
Verboden; 't is gering, de zaak die is niet veel:
Ik vrees, dat Zoetertje zal u te werkzaam weezen.

BONESARDUS.

Te werkzaam? wel! dan is ze uit duizend uitgeleezen;
Waar vind men Juffers, die nu al te werkzaam zyn?
Altoos hier niet te land, dat zeggen heeft geen ſchyn.

MARGO.

Maar gy verſtaat my niet. Hoor, eer 't begint te daagen,
Zo zal ze jou in 't hemd, bloodsvoets, van 't bed of jaagen;
Dan woeld zy, als een Turk.

BONESARDUS.

Wat zeg jy, in het hemd,
Bloodsvoets, voor dag voor douw? wel, dat luid al te vremd!

MARGO.

Maar heeft zy jou daar van in 't minſt niet laaten hooren?

BONESARDUS.

Weel neen ze, niemendal. Hier ben ik ſchoon geſchooren!

MARGO.

'k Verzeker u, gy krygt een kluchtige Baazin,
Als zy ontwaakt, ontwaakt het gantſche huisgezin,
Dan maakt ze een aanvang om het huis net op te ſchikken.

BONESARDUS.

Dat 's om een eerlyk man van 't huuw'lyk af te ſchrikken.

MARGO.

Zy ſtoft, zy veegt, zy werkt, de gantſche dag en nacht
Haald ze alles over hoop, dan werd dit hier gebragt,
Dan moet men 't huisraad in een and're kamer draagen;
In 't midden van de nacht zo komen haar die vlaagen
Meeſt over, en dan moet het alles op de been:
Dan moet de turf eens van de vliering na beneên,
En dan weêr boven, om de zolder wit te ſchuuren:

Zy kan wel tien douzyn schoonmaaksters in doen huuren,
Wanneer het meityd is, voor zo een maand vier vyf.

BONESARDUS.

'k Kryg van die zind'lykheid de koorts haast op myn lyf.

MARGO.

't Secreet wierd laatst geruimd, 't is waardig om te hooren,
Toen moest ons huis, myn Heer, van achteren tot vooren
Eerst zyn geschrobt, geschuurd, en netjes schoon gemaakt,
Op dat haar puntigheid, by groot en kleinhans, raakt
De waereld door vermaard. Hoe zal u dit behaagen?

BONESARDUS.

Wat man moet hedendaagsch die dolheid niet verdraagen?

MARGO.

Ze is wonderlyk gesteld omtrent een mans perzoon,
Als zy een grootneus ziet, die noemd zy altoos schoon.

BONESARDUS.

Gy scheerd my. O gantsch bloed! wel dat zyn slegte zaaken!

MARGO.

Wat, slegte zaaken? neen, niet kan haar meêr vermaaken,
Als dat ze een kaerel met een groote neus aanziet,
Dat staat heel fraai en schoon.

BONESARDUS.

'k Hou van die fraaiheid niet.

MARGO.

Ja daag'lyks ziet men hier haar tafel frequenteeren,
Ten minsten een douzyn al grootgeneusde Heeren,
En dat is haar pleizier.

BONESARDUS.

Wat! daag'lyks een douzyn
Grootneuzen? Dat getal kan niet te weinig zyn.
Dan maak ik staat, dat my die grootgeneusde Knaapen
Haast meester maaken van het groot doorluchtig wapen,
Het welk een braaf Poëet gemaakt heeft, voor die geen,
Die, met en tegen zin, het koekoeksgild betreên.

MAR-

MARGO.

Dat moet, na myn verstand, al vry wat kluchtigs weezen.

BONESARDUS.

't Is wonder, luister, 'k zal 't u eens te vooren leezen.

Bonesardus zet een groote bril op, en krygt een papier uit zyn zak. Onder 't leezen komen Constantia en Karel in 't venster.

Het wapen dat over deze ordre zweefd,
Is een graauwe hoed op een gryze kop,
Met haaneveêren en hoorens bekleefd:
Daar onder Jan Hen, Kornoeto in top.
Een oude Haan op een grasgroen veld,
Een bril op zyn neus, daar onder gesteld:
Het Hoorenbeest moet 'er toch weezen.

Wat dunkt jou, is dat mis, of is het op zyn kop?

MARGO.

't Is fraai! daar onder Jan Hen, Kornoeto in top;
't Is wonderbaarlyk goed! en waardig óm te hooren.
Maar, na 'k verstaan heb, bent ge een Edelman gebooren,
Niet waar?

BONESARDUS.

Wel ja.

MARGO.

Heel puik, 't is admirabel goed,
Dit zal het wapen zyn, daar gy meê pronken moet:
'k Maak u daar meester van, gy kund, na welgevallen,
Van nu af aan vry, met dit heerlyk wapen brallen.

BONESARDUS.

't Hoofd jeukt my daar noch niet; neen, neen! 't staat my niet aan,
Om groote neuzen voor een Hoorenbeest te gaan:
Wie zou die kneepen met gedachten zo verzinnen?
'k Laat dat voor and're, die belust zyn zo te minnen.

MARGO.

Staat jou verstand dan stil? hoor eens, ik weet wel raad,
'k Zou, als een Koopman, die zyn goed verzek'ren laat,

My doen verzekeren, en daar voor premie geeven.

BONESARDUS.

In zulke waar, Margo? wie hoorden 't van zyn leeven.
Dat waar zo goed of ik wou koopen deze kroon;
Acteon en geld toe; Potsnikkel, dat ſtond ſchoon!
Ging deze zaak eens door, zie daar, ik wou wel zweeren,
Dat al de Kooplui dan begonnen te aſſureeren.

MARGO.

Namiddag drinkt zy nooit geen Coffy, of geen Thee,
Zo als de Juffers nu gewoon zyn hier ter Steê;
Maar gaat haar lichchaam in de kaatsbaan exerceeren,
En 's avonds is ze alleen maar bezig met Verkeeren,
Pikketten, met Fatoe, dat kan zy in de grond,
Een duizend floor vyf zes raakt hier haaſt op een hond;
Met Roemen, Honderd uit, met Schaaken, met Monellen,
Drie Sjaken, Bruiten, en meêr diergelyke Spellen:
Zy heeft geen weêrgâ in 't Alombre, ja, ik zweer 't,
Zy is met dobbelſteen, en met de kaart volleerd.

BONESARDUS.

Is dat haar werkzaamheid? 'k beken, 't zyn ſchoone gaaven,
Ik hoor, dat Beesje is een Schrikje van hart draaven.

MARGO.

Hart draaven? ongemeen; ik kan 't u altemaal
Zo niet verhaalen; ze is, als yzer en als ſtaal,
Zo hart; zy kan, ja, trots de beſte Duitſer, veegen,
En 't is geen werk voor haar een ankertje te leegen,
Dat is zo veel als nix, dat doet zy voor pleizier,
Maar alle dagen niet, eens om de dag drie vier.

BONESARDUS.

Eens om een dag drie vier, een ankertje te ſtuuwen!
Wel nou! dat Hartje kan een ſchoone peer verduuwen.

MARGO.

Zy heeft zes Duitſers, met een Moſcoviet of tien,
Laatſt zo beſteld, dat geen van alle meêr kon zien.

BONESARDUS.

Ter eeren! wel! 't is braaf! zy mag 'er roem op draagen.

MAR-

MARGO.

Zy tabakkeerd, myn Heer; in 't land zo geen volslaagen,
Maar komt daar zelden aan, of pikt de gantsche nacht,
Dat is haar element, dan is zy in haar kracht.
Gy krygt een Vrouw, die met de waereld weet te leeven,
Ze is, als een Professoor, in alles wel bedreeven.

Constantia en Karel gaan hier weder weg.

BONESARDUS.

Dat Professoort niet vremd, na 'k hooren kan, neen, neen!
Te werkzaam zyn, te drinken ongemeen,
En fistuleeren, en in 't hemd van 't bed te jaagen;
Weet, die Professor kan in 't minst my niet behaagen,
Ik schei 'er aanstonds uit.

MARGO.

Uitscheijen! in der daad?
Dat kan niet weezen.

BONESARDUS.

Och! de liefde my vergaat
Van al die werkzaamheid. 'k Heb ook een Wyf versleeten,
Maar heeft van zuipen, noch van rooken nooit geweeten.

MARGO.

Ze is aârs onnoozel, en daar by noch jong en teêr.

BONESARDUS.

Heet dat onnoozel? dan versta ik 't my niet meêr.
Hoor, Meisjemaat, 't is af, ik zal wel ietwes vinden,
Om my in 't huuw'lyk niet met haar te doen verbinden.
Zie daar, dat's voor uw dienst.

MARGO.

Neen, 'k neem zulks gantsch niet aan,
Dat was Verklikkers loon.

BONESARDUS.

Mallootje, 't zal wel gaan.

MARGO.

Och! 'k bid u, meld my niet.

BONESARDUS.

Wees jy maar wel te vreden,

'k Zal 't overleggen, wyl ik my wat ga vertreeden.

ACHTSTE TOONEEL.

MARGO, *alleen.*

DAt geld is weêr verdiend, de zaaken die zyn klaar,
Van beide kanten poen! dit vind ik zeker raar,
Daar heb ik zin in; maar, wat heeft hy my gegeeven?
Twee stooters! wel! ik mogt daar ook wel tegenstreeven!
Een karig Edelman; twee stooters, knappe munt!
Neen, Vrind, ga jy maar heen, het werd jou wel gegunt.

NEGENDE TOONEEL.

MARGO, CONSTANTIA, KAREL.

CONSTANTIA.

IS hy al weg, Margo?

MARGO.

Ja, wil maar buiten koomen;
Hoe drommel zal de Gek van deze dingen droomen!
Wat dunk je'er van, myn Heer?

KAREL.

't Is admirabel wel.

MARGO.

Dat schut, en tutterlut, dat win ik, met het Spel.

CONSTANTIA.

Wel, 't is een schoone pots!

MARGO.

Gy bent nu vast ontslaagen,
Hy zal u nou niet meêr zyn liefde koomen klaagen.

KAREL.

Zie daar, Margo, aanvaard nu deze beurs met goud.

MARGO.

'k Hou veel van iemand, die zo zyn beloften houd;
Die klank slaat beter munt, 'k mag dat geraas wel hooren.

Ver-

Vertrek, ik hoor gerucht, of 't is weêr al verlooren.

Constantia en Karel gaan in huis.

TIENDE TOONEEL.

MARGO. ROBYN, *gekleed op zyn Kwakzalvers, zingende, met een Bottelje in de hand.*

ROBYN.

WAt geeft ons het druivebloed
Groote moed,
Dat ons zorg verdwynen doet;
Hei! ik wil dan lustig drinken;
'k Ban de min
Uit myn zin,
En hou 't met klinken.

Hy is met de kop gekweld,
Die zyn geld
By een mooije Trui versmeld.
Neen, ik hou 't met Bachus kurken,
Als ik mag,
Al den dag,
Zo zoetjes lurken.

MARGO.

Dat zal, na 'k zie en hoor, een Poetzemaaker zyn,
Een Vastelavondsnar. maar hoe! ben jy 't Robyn?
Zo vrolyk! wel zie daar! wat doet gy in die kleêren?
Wel, ik beken, gy zit al aardig in de veêren,
Het past u wonder wel; maar, wat beduid dit, Vrind?

ROBYN.

Wat regt een Minnaar niet al uit, als hy bemind.
Dat is om Philebert zyn schoone Bruid te ontzetten.

MARGO.

Nou vat ik 't al, 't is wel, gy moet het hem beletten.
Maar laat ik om my zelf eens denken, 't is hoog tyd:
Robyn, wat dunkt u, heb je op deze beurs geen stryd?

Dat hondje keft wel, maar, 'k beloof jou, 't zal niet byten;
Wat zeg je, heb je luſt, uw dagen te verſlyten,
Met my, in de echtenſtaat? zo is het huuw'lyk klaar.

ROBYN.

Zo haaſtig niet, Margo, die zaak ſteekt vol gevaar.
Maar, zeg, hoe oud ben jy, de waarheid niet te ſpaaren?

MARGO.

Een Magdaliefje, pas, van acht en twintig jaaren.

ROBYN.

Dat is te lang bewaard, dat kan niet weezen, neen!
Die Magdeliefjes zyn nou heel wat ongemeen.

MARGO.

Loop, Kwibus, hoe kan jou dat in de harſſens koomen?
Waar ziet gy my voor aan? ik ben een van de vroomen.

ROBYN.

Die vind men nou vry ſchaars, daar zou ik veel om doen.

MARGO.

Wel nu, taſt toe dan, Gek.

ROBYN.

Fiät, daar is een zoen.

MARGO.

Zie zo, dat 's kort en goed, zo moet men reſolveeren.
Ik zal jou, als een Vrouw....

ROBYN.

Ik jou, als Man, regeeren.

MARGO.

Vaar wel, Robyntje lief.

ROBYN.

Vaar wel, Margootje maat.
Een kusje noch, dat ſmaakt, als bout, zo delikaat.

MARGO.

Neem hem wel waar, hy zal zo aanſtonds hier weêr weezen.

ROBYN.

De dingen zyn al klaar.

MAR-

MARGO.

Vaar wel, myn Uitgeleezen.

ELFDE TOONEEL.

ROBYN, *alleen.*

ZO gaauw de Bruigom! wel, ik ſtap 'er over heen;
Niet lang te vrijen, dat word nou ook al gemeen.
Waar berg ik my? 't is beſt, wat heen en weêr te draaven,
En, met deez' Bottel, noch myn hartje wat te laaven.

Einde van het Tweede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

ROBYN, *alleen.*

DAt kind dat heb ik nu al haast zyn gat geveegt;
Maar, die likkasie maakt myn beurs niet zwaar, en weegt. *Drinkt.*
Zo lang dat klokken duurd, zo is 'er noch al leeven.
O edel druivenzap! hy schynt de geest te geeven.
Zacht, zacht, na dat ik zie, zo komt hy daar al aan.
Ik waarschouw nu myn Heer, en pak my hier van daan.

TWEEDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD, *met een party zakken met papieren om zyn lyf.*

PHILEBERT.

NOtaris Vuilbaard, gy moet klaar en net beschryven,
Dat ik een Edelman zal zyn, en ook zal blyven,
Voor my en myn geslacht, tot in de tiende graad.

VUILBAARD.

Myn Heer, ik heb 't concept, op my zulks maar verlaat;
Ik zal 't in 't Testament perfekt doen stipuleeren,
En maaken 't bondig, zo als gy het zult begeeren.

PHILEBERT.

Atteстor, Vuilbaard, gy moet ook voor al heel klaar
Beschryven, dat ik, voor een Huuw'lyksgift, aan haar,
Wanneer wy zyn getrouwd, Larsjan contant zal geeven
Tien duizend kroonen; maar, gy moet daar ook beneven
Weêr tegen stellen, als 't gebeuren mogt, wanneer
Dat ik, by haar, in de Echt, geen kind'ren procureer,
Dat dan die som in kas, wanneer ik kom te sterven,
Zal werden uitgekeerd aan myne wettige Erven.

VUILBAART.
Ab inteſtato, niet? ik heb jou al verſtaan;
Zal 't verder, dan gemeen, met uwe goed'ren gaan?

PHILEBERT.
Gemeenſchap? neen! gantſch niet, daar moet gy niet van ſpreeken,
Daar zou men iemand nu den hals wel licht voor breeken.

VUILBAART.
Maar, als zy jou dan weêr van haar gemeenſchap houd?
Gy weet wel wat ik meen.

PHILEBERT.
'tIs waar, maar'k ben vry oud,
En tot die dertelheid zo zeer niet eens genegen;
Myn geld, daar leid meêr als Natura aan gelegen:
Zie, dat ik trouw, dat is, om dat daar door 't geſlacht
Van ons zal edel zyn, dat is, daar ik na tracht:
Daarom moet gy 't contract heel klaar en net ontvouwen.
'k Wil geen proceſſen, daar moet gy ons buiten houwen.

DERDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAART, VALERIUS, LAURA, ROBYN, JASJE, *zynde Valerius, Robyn en Jasje, half op zyn Doctors en half op zyn Kwakzalvers, verkleed.*

ROBYN.
„ DAar is hy, nu is 't tyd.

VALERIUS.
„ Kom, maaken we een begin.
Ontrouwe! zult gy zo beloonen myne min,
Dat gy zult trouwen met dien Ezel, vol gebreeken?
Is dit de liefde! ha! 'k beloof u, 'k zal my wreeken.

PHILEBERT, *met Vuilbaard een weinig ter zyden gaande.*
„ Wat voor geſchoor is dit?

VALERIUS.
„ Wel aan, vaar nu maar voort;

Maar,

Maar, 'k zweer dat deze trouw eerlang zal zyn gestoord:
Ik zal de waereld nu van uw geslacht doen hooren.

LAURA.

Myn Lief, 'k heb u voor lang voor Minnaar uitverkooren;
Maar myne Vader is 't, die zulks niet toe wil staan,
En die myn trouw met u zal eeuwig tegen gaan.

VALERIUS.

Pots slapp'rement! daar ik uw Vader heb, voor dezen,
Van zyne kwaalen doen zo zuiver weêr geneezen,
De Spaansche kogels, die hem zaten tot in 't been....

PHILEBERT.

„ Dat is een dolle Smit, waar henker zal dat heen?

VALERIUS.

Zyn oogen waren hem lang uit zyn kop gevreeten.
Is 't moog'lyk! kan men my dan nu zo licht vergeeten?

LAURA.

Ik zal die Sater, Lief, slechts trouwen om zyn goed.
Maar 'k zweer, hy zal die trouw betaalen met zyn bloed.

PHILEBERT, *een weinig nader komende.*

„ Die Sater zal dat jou, beloof ik wel, zo stellen,
„ Dat gy de vingers aan zyn geld niet blaauw zult tellen,
„ Karonje.

LAURA.

'k Bid u, Lief, ei! stel u toch te vreên,
'k Beloof u, dat ik hem ad Patres zal doen treên,
Dan zyn wy meester van zyn goed en zyne schyven.

VALERIUS.

Ik zweer, ik zal dien Beest zo aanstonds doen ontlyven.
Ondraagelyke spyt! 't is niet te dulden; ha!

PHILEBERT.

„ Ontlyven! wel, jou Beest! ik kom hem niet te na.

VALERIUS.

Ik zal uw Vader voort toebrengen veel elenden;
'k Zal veele ziektens hem doen op zyn corpus zenden;
De Maasen, Podegra, de Jicht, de Bluskoorts, Steen,
't Graveel, de Kinkhoest, en, wat nimmermeêr voorheen
Ons

Ons is bekend geweest, zal hy alleen nu draagen;
Ik zal uw Minnaar ook met deze ziektens plaagen.

ROBYN.

Nou, Jasje, spreek jy eens, hoe vind gy deze zaak?

JASJE.

Ik zal hem met zyn oor doen spyk'ren aan de kaak.

ROBYN.

Ik zal hem hangen, als zyn kop is afgeslaagen,
En dan, aan 't spit gebraân, hem tot de beentjes knaagen.

PHILEBERT.

„ Wel wat al gruuw'lykheid! maar nu bemerk ik klaar,
„ Dat in een Doctor steekt een beul en moordenaar.

JASJE.

Ik zal hem kerven, om myn lusten te verzaaden,
En met Ansjovis hem doen op de rooster braaden.

ROBYN.

Met een chalotte saus slik ik hem in gewis.

PHILEBERT.

„ Dat is een Vreetwolf, hier ontbreekt noch watervisch.

VALERIUS.

Daar ik hem, door myn kunst, en groote weetenschappen,
Daar Professooren en geleerde voor gaan stappen,
Hersteld heb, doen hy was gerabraakt. O! wat hoon!

PHILEBERT.

„ Atteстor, schryf dat op, dat staat my hier heel schoon.

JASJE.

'k Zal van hem beulingen, en braadworst prepareeren.

ROBYN.

Ik zal het middelrif heel lekker friccasseeren.

JASJE.

Ik zal hem, als een Gans, doen vullen, na den eisch.

PHILEBERT.

„ Dat Gaauwediefje zwetst niet als van visch en vleisch.

VALERIUS.

Heb ik hem, doe den Beest zich laatstmaal had verhangen,
Niet door mijn poeijer wéér het leeven doen ontfangen?

PHI-

PHILEBERT.

„ Dat is een Snorker, na ik hoor aan zyne taal,
„ Zo zyn de Doctors hier nou Plomperts altemaal.

LAURA.

Bedenk de wreedste dood, breek hem de nek aan stukken,
Kap hem tot hutspot vry.

PHILEBERT.

„ Bloed! heb jy zulke nukken?

LAURA.

Eer dat hy my geniet zo breng ik hem om hals.

PHILEBERT.

„ O Varken! is uw hart zo listig, en zo valsch?

LAURA.

Gy zult alleenig van myn liefde zegepraalen,
Ik zal hem trouwen, maar hy zal het duur betaalen.

PHILEBERT.

„ Ja zeker! maar het zweet dat breekt my daar van uit,
„ Notario, myn broek leid last van dat besluit.

VALERIUS.

Kom, Jasje, gy moet voort een poeijertje bereijen,
Waar door men langzaam hem van 't leeven zal doen scheijen.

VIERDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD.

PHILEBERT.

BRui met jou poeijertje vry aan de galg, jou Beest.
Och! Vuilbaard, deze Vent die maakt my haast bevreesd;
'k Wou hy die poeijer aan zyn zelven moest probeeren,
Die Rekel zou niet meêr by zulke poeijers zweeren.
'k Beloof, dat ik hem haast ad Patres zal doen treên;
Zo sprak die vuile Pry! wat dunkt u van die reên?

VUILBAART.

't Is niet wel mogelyk, gerabraakt, en geneezen.

PHILEBERT.

Atteſtor, hebt gy ooit die dingen meêr geleezen?
Waar is een Doctor in de waereld zo vermaard?

VUILBAART.

Die zaak my in myn hoofd veel ſpeculatie baard.
Myn Heer, na ik vertrouw, zo zyt gy uitgeſtreeken;
Het kan niet moog'lyk zyn.

PHILEBERT.

Maar, my den hals te breeken,
Daar hou ik gantſch niet van; ik zal myn huuw'lyk voort,
Met haar te niet doen; 'k heb de zaak te klaar gehoord.
Ik zal Conſtantia voort doen aan Karel trouwen,
'k Breek myn beloften nu, al zou 't my altoos rouwen.

Trekt aan de ſchel.

VUILBAART.

Zo haaſtig niet, myn Heer.

PHILEBERT.

Zo haaſtig niet? wel hoe!
Wil jy om hals zyn? ik ben 't leeven noch niet moê.
Dat huuw'lyk is te niet. Zy ſchynen niet te hooren.

Scheld wederom.

Den hals te breeken! neen, dat kan my niet bekooren.

VYFDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD. MARGO, *in 't Venſter.*

MARGO.

LOop ſpeelen, Jongens, met jou raazen aan de deur.
Wel! is dat ſchellen? maar, ben jy het? wel, Sinjeur,
Dat had ik niet gedacht! wie henker zou dat droomen?

PHILEBERT.

Is 't waar? kom af, en laat Conſtantia hier koomen.

MARGO.

Ze is achter in de Tuin, met Karel, daar zy zoet
Met knikkers ſpeelen, en zy wind haalt al zyn goed.

PHILEBERT.

Zwynegel, kryg ik jou, ik zal u de ooren vryven;
'k Meen ik jou knikk'ren zal

MARGO.

Dan zult gy daar wel blyven.

VUILBAARD.

Nou, Dochter, doe maar op, 't zal alles wel vergaan.

PHILEBERT.

Doe open, of ik zal....

MARGO.

'k Zou daar niet toe verſtaan:
Het is my ſcherp belaſt hier niemand in te laaten.

PHILEBERT.

Hoe drommel zal 't nu gaan?

MARGO.

Gy moet al mooijer praaten.

PHILEBERT.

'k Zal 't u betaalen. Voort, 'k zeg, roep Conſtantie hier.

MARGO.

Wel, raas zo niet, dat is geen edelmans manier.

VUILBAARD.

Hoor, Meisje, Karel die zal met Conſtantie trouwen.
Nou, kom, doe open.

MARGO.

Maar, zal hy zyn woord wel houwen?

VUILBAARD.

Ik ſta u borg daar voor.

MARGO.

Snottaris, maar, jou woord
Zyn geen orakels.

PHILEBERT.

Ik zeg noch eens, roep haar voort:
't Is om een menſch, zie daar, puurſteeken dol te maaken,
'k Beloof u, 'k zal wel haaſt veranderen die zaaken.

VUILBAARD.

Wy zullen aanſtonds hier voltrekken hunne trouw:

Nou kom, doe op.

MARGO.

Spel jy geen klommers op myn mouw?

PHILEBERT.

'k Meen ik u klomm'ren zal.

MARGO.

Ik kan het nauw gelooven.

VUILBAARD.

't Is waarheid.

MARGO.

Wel zie daar, dan kom ik voort van boven.

ZESDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD.

PHILEBERT.

BOoi is hier meester, en ik werd hier niet geacht;
Maar, 'k zweer, ik zal die Pry haast kennen doen myn magt.

ZEVENDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD, CONSTANTIA, KAREL, MARGO.

PHILEBERT.

WEl hoe veel heb jy nou, met knikkers, wel gewonnen,
Met Karel, in de Tuin? het is heel wel verzonnen;
Hoe sta jy met de winst?

CONSTANTIA.

Monfreer die spot met my:
Ik, ik? 'k weet nergens van.

PHILEBERT, *slaande met zyn hoed na Margo.*

Kom hier, jou snoode Pry.

MARGO.

Hoor, hoor, verstoor u niet, 't is altemaal geloogen,
Daar is in 't minst niet aan, 'k heb 't uit myn poot gezoogen.

PHILEBERT.

Jou Rondomlaelyk, wacht, ik zal u, op zyn tyd,
Daar voor betaalen. Hoor, Conſtantia, gy zyt
Van Bonesardus, als gy wilt, nu gantſch ontſlaagen;
Gy kund nu trouwen na uw zin en welbehaagen,
'k Geef u volkomen nu aan Karel, die gy mind.

MARGO.

Sinjeur, weet, dat ik dit al vry wat kluchtig vind;
Kund gy nu de Edelman zo ſchielyk dan vergeeten?
Wel, dat lykt niemendal.

PHILEBERT.

'k Zal u de rug eens meeten.

CONSTANTIA.

Nu dat gy 't toeſtaat, weet, ik was aan hem verloofd.

KAREL.

Men had my 't leeven eer, als van haar trouw, beroofd.

PHILEBERT.

Nou, nou, de liefde doet u zulke woorden ſpreeken.

CONSTANTIA.

Maar, om wat reden wilt ge uw huuwelyk verbreeken?

PHILEBERT.

Waarom? om dat men my wil ſteeken doen de moord.
Wie heeft zyn leeven ooit van zulk een zaak gehoord?
Die ſchelmſche Doctor zou me een poeijertje bereiden,
Waar door ik langzaam van de waereld af zou ſcheiden.

MARGO.

Is 't anders niet, Sinjeur? maar, wat een bagatel,
Gy bent al oud genoeg, gy rimpeld in je vel.

PHILEBERT.

Is 't anders niet? Zottin, 'k ben noch niet zat van 't leeven,
Maak my niet kwaad, of 'k laat jou van die poeijer geeven,
Want aan dat vuil Fatzoen was weinig over boord.

MARGO.

Daar 's Bonesardus; nu, bedaar, zyt niet verſtoord.

ACHT-

ACHTSTE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD, CONSTANTIA, KAREL, MARGO, BONESARDUS.

BONESARDUS.

AAnstaande Zoon, ik ben....

PHILEBERT.

Zo niet te tituleeren:
Neen, Bonesardus, neen, gy moet my excuseeren,
Uw Zoon die is hier niet; maar weet, hy is in huis,
Dien Beest, die Doctor, he!

BONESARDUS.

Gy hebt een groot abuis,
'k Weet van geen Doctor.

PHILEBERT, *Bonesardus by zyn neus vattende.*

Niet? dan zal ik 't u doen hooren:
Wat zegt gy, was die neus niet lang geweest verlooren,
Indien hy u niet had geneezen van die kwaal,
De Spaansche Mieren? nu, wat dunkt u van 't verhaal?

BONESARDUS.

Ik weet niet wat gy meend.

PHILEBERT.

Kom, geef u maar gevangen.
Toen gy de laatstemaal, jou Beest, u had verhangen,
Was hy toen de oorzaak niet, dat u de moord niet trof?
Wat dunkt je daar van? zie, nou staat hy, als een Mof.
Notario, 't is klaar, 'k zie 't uit de Guit zyn oogen.

BONESARDUS.

Verhangen! wel, ik zweer, men heeft u voorgeloogen.

PHILEBERT.

Maar, bent gy nimmermeêr gerabraakt?

BONESARDUS.

Ik?

PHILEBERT.

Ja, gy.

BONESARDUS.

Gerabraakt? wel, men ſcheerd de gek met u en my.

PHILEBERT, *aan 't huis van Bonesardus kloppende.*

O Guit! ontkend gy dat?

BONESARDUS.

Wat hebt gy voorgenoomen?

PHILEBERT.

Dat ik zo aanſtonds zal die Doctor hier doen koomen,
Dan zult gy 't principaal van deze zaak verſtaan.

MARGO.

Hoe mis'lyk wil dat met deze Edelman vergaan.

NEGENDE TOONEEL.

PHILEBERT, VUILBAARD, CONSTANTIA, KAREL, MARGO, BONESARDUS, LAURA, VALERIUS. ROBYN en JASJE, *gekleed zynde als vooren.*

PHILEBERT.

WEl, Schoone; maar, waar is uw Minnaar nu gebleeven,
Die Doctor, die my met dat poeijer zou vergeeven?

VALERIUS.

Hier is hy.

PHILEBERT.

O! gantſch bloed! nu is het werk verbruid.

MARGO.

Wel, Edelman, dat ziet 'er zeker ſlegjes uit.

PHILEBERT.

Heer Bonesardus vriend, zy hebben my bedroogen.

LAURA.

Myn Vader, 'k durf my nauw vertoonen voor uwe oogen.

BONESARDUS.

'k Vergeef 't u. Ik bemerk de guitery nu al.

MARGO.

Heb jy 't gevat, myn Heer?

BONESARDUS.

Twee Rotten in de val.
Zy hebben my, als u, zo weeten te misleiden.
Vriend Philebert, laat ons de zaak niet meêr verſpreiden,
Maar haar doen huuwen; want ik vat het nu al klaar,
Zy zyn licht verder, als wy denken, met malkaâr.

PHILEBERT.

Vriend Bonesardus, ja, ik zou 't ook wel gelooven:
Maar, my van de Edelman zo ſchielyk te berooven,
Dat ſtaat my pas'lyk aan.

BONESARDUS.

Kom, wenſch haar t'ſaam geluk.

PHILEBERT.

Geluk dan, met malkaâr.

MARGO.

Dat is een meeſterſtuk.
Robyntjemaat, laat ons nu 't huuw'lyk ook voltrekken;
't Is alles wel gelukt; nou mag het kraantje lekken.
Elk treed nu vrolyk na het blyde Bruiloftsfeeſt.

PHILEBERT.

Schoenmaaker, dit 's myn trooſt, ei, hou u by jou leeſt.

Einde van het Derde en Laatſte Bedryf.